

RMK L

1756

The image shows the front cover of an antique book. The main surface is covered in marbled paper with a dark brown base and irregular, mottled yellow and tan patterns. The spine, visible on the left, is made of a plain, light brown leather. In the top-left corner of the cover, there is a small, rectangular, light-colored paper label with a thin black border. The label contains the text 'RMK L' on the top line and the number '1756' on the bottom line, both printed in a simple, black, sans-serif font. The corners of the book show signs of wear, with some of the marbled paper missing, revealing the underlying board material.

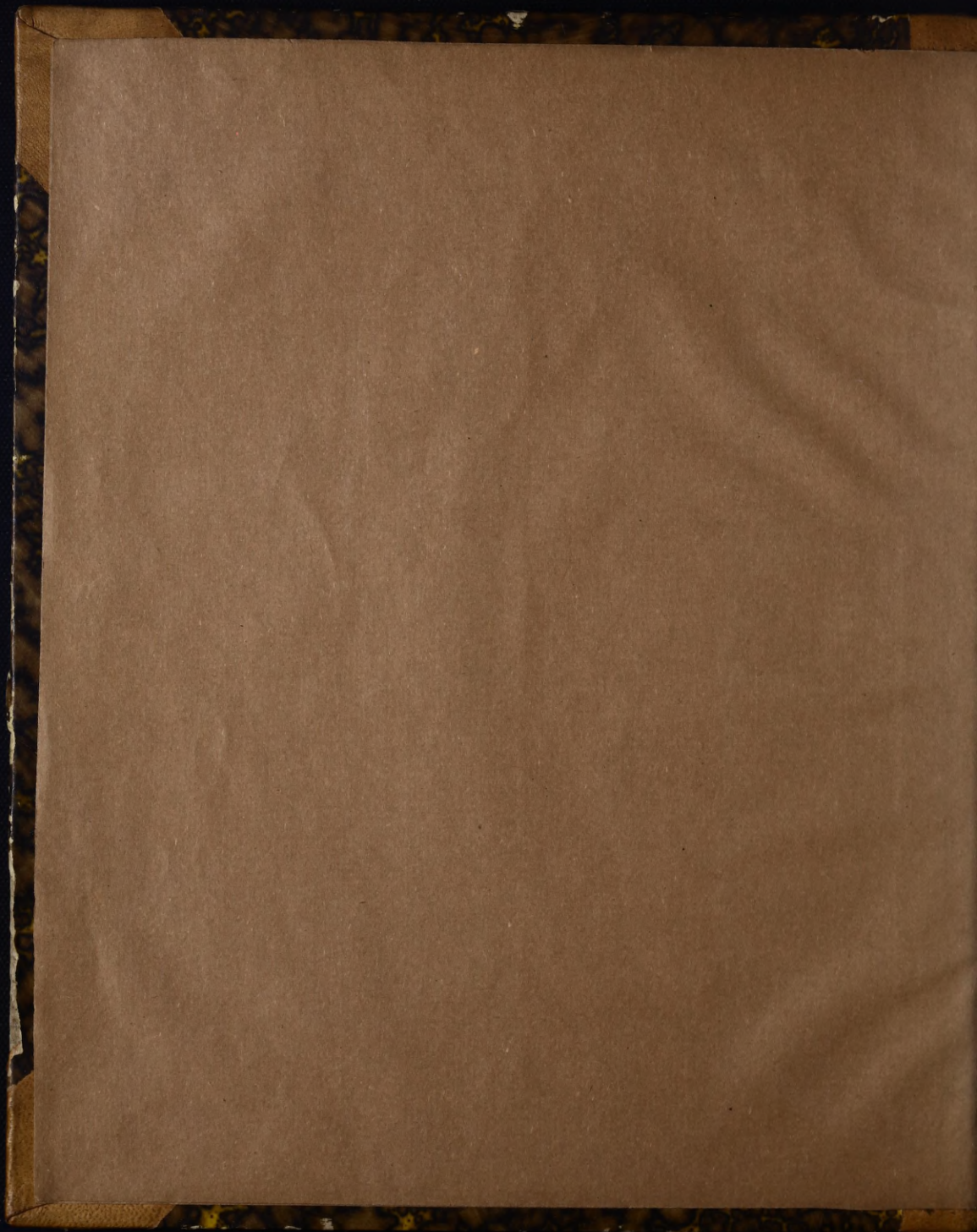
R. M. K. I.

1456

1. field.

(Tely.)

I. N. D. J.

E' SIRALOM FÖLDÉN
MENNYEI HAZA FELÉ OHAJTOZO HIVEK
ISTENRE VALO MAGOK BIZASA,

Avagy

1708 Olly Halotti Tisztefség-tétel,

Mellyben

A' Sírelmes szívű Édes Szüléknek

TEKINTETES, NEMZETES és VITÉZLŐ
TELEKESI TÖRÖK ISTVÁN
U R N A K,

E' Nemes Magyar Haza Szabadságáért öfzve-fzövetkezett Stá-
tus Sénátorának, és egy Lovas Ezer Seregnek
Fő Colonellusának,

Ugy hasonlóképen

TEKINTETES és NEMZETES
K O M Á R O M I K A T A
A SZ SZ O NY N A K,

Egyetlen-egy szerelmes Fioknak reménytelen halálán meg-keferedett
szívek meg-vigasztaltatnak, és az Istennek tetszésén meg-
nyugodtaltatnak a' Sz. Dávid Solt. 139: 7, 8, 9, 10.

Melly véghez vitetett

A' NÉHAITEKINTETES és NEMZETES
TELEKESI TÖRÖK BALINT,

E' jó hírű és ditséretes emlekezetű Roñyai Skólának, kegyesen és szor-
galmatosan *Historiát, Geographiát, és Oratoriát* tanuló Deákjának, gyá-
los koporsójába való befűllásának, és a' föld gyomrába
való befűtakarításának alkalmatosságával,

R O S NY O N,

Á C S M I H Á L Y,

Az *Augustana Confessión* való Magyar Ekklesiának méltatlan
Lelki Pásztorá által.

NYOMTATTATOTT 1708-dik ESZTENDÖBEN.

4756

*Excellentissim
Mag. Szent István
Dno. Ignác Ró-
thyi Gyónafi
Párfősi Celeb.*

TEKINTETES; NEMZETES
ES VITEZLŐ
TELEKESI
TÖRÖK ISTVAN

Senator, és Fő Colonellus Uram!

úgy hasonlóképen,

TEKINTETES és NEMZETES
KOMÁROMI KAT
Nagy Jó Afzszonyom!

AZ Anyaszentegyháznak ama Kegyes és Isten
félő Tanító Doktora Sz. Agoston, az ő
szép tanítási között azt írja: Magnò dolore ami
tuntur, quæ magnò amore habentur. A kiket e
tekben igen szerettünk, azokat halálok után szívűn
fájdalmival keseregjük; mivelhogy az Ur Isten,
Kegyelmetek kedves, szerelmes, egyetlen-egy, jó Fiá.
a testi halál által ki-szólitotta, a kiről keservesen sz
vek fájdalmival emlékezik; ezen Isten Igéjéből sz
degetett tanítással, tetszett Kegyelmeteket vigasz
talnom, a mellyhez hogy a minden vigasztalásna
Attya adgyon áldást, hív szívemből kívánom!

Kegyelmeteknek

Méltatlan szolgáltskája
ÁCS MIHÁLY,
A Rósnjó-Bányai Magyar Evangelica Ekk
fiának érdemetlen Lelke Pászto

RÓVID ELMÉLKEDÉS,

Melly tétetett a' Testnek Koporsójába való be-szállításának alkalmatosságával, 1708-
dik Esztendő. Sz. György havának 22-dik napján, Édes Szüléinek távol-
létebben, a' Sz. Dávid Király CIII-dik Sóltárának
15, 16-dik Verseiből.

AZ ISTEN, a' ki minden meg-szomorodott szíveknek hatalmas
és hatható vigasztalója, vigasztallyon-meg minket-is a' mi szomo-
ruságinkban, vigasztallya-meg a' mi Istenben ez árnyék világból ből-
dogul ki-múlt Kedves Atyánkfiának Néhai Tekintetes és Nemzetes
TELEKESI TÖRÖK BÁLINTNAK távol lévő, bánat-
tal és siralommal el-töltt, keferűséggel és szív fájdalommal el-telyle-
fedett Szüléit, Kegyes Attyát és Édes Anyja Aszfzonyt. Vigasztal-
lyá-meg, az ő itt e' siralomnak völgyében lévő Ekklesiáját-is, Amen!
Amen! Ugy légyen!

SZENT LECZKE.

Sólt. 103: 15, 16.

A halandó embernek napjai hasonlatosok a' fűhöz,
és hogy mint a' mezőnek virága úgy virágzik. Es
mikor a' szél által mégyen rajta, nem lesz en többé.

Ezen Igékben előnkbe adgya, Jéhus vérével meg-váltatott, és mind
közönségesen meg-szomorodott jelen való Kereszttyén Hivek, ama'
Királyi Próféta Szent Dávid, az ember életének állhatatlanlágát, és
nagy változás alá köteleztetett forfát, mert, miképen a' gyenge vi-
rágotska, a' kemény széltől meg-hervaszthatik, és semmivé tétetik:
azonképen a' halandó ember-is, a' halálnak mérges-szelétől meg-fúvat-
tatván, meg-száraztatik, meg-öletik, földdé, porrá, és semmivé
tétetik, melyről bőltsen szól a' Vers-szerző, mondván:

Prorsus homo similis flori, quem tempore verno

Una dies nasci vidit & una mori.

Hasonló az ember a' fű virág fűhöz,

Melly ma ki-virágzott, ma ért halálához.

Oh mi életünknek halandósága! Oh világnak állhatatlansága! Imé, mindnyájan a' fűhöz, és a' mezőnek el-hervadó és hamar el-múló virágjához hasonlók vagyunk; Imé, mindnyájan meg-halunk; Imé immár, mindnyájan döggé, földdé, porrá, és semmivé változunk. Bizonyos és nyilván való példa ebben: Az UR JÉSU Sban e' világból, idvességesen ugyan, de a' mi részünkrol' jaj, jaj melly igen kefersévesen ki-múlt Tekintetes, Nemzetes, jó indulatú, gyönyörű erköltsű, szelíd és engedelmes természetű, e' híres nevezetes Rofnyó-Bányai Oskolának *Oratoria, Historia, Geographia Facultasban* lévő, jól és szorgalmason tanuló tagja, TELEKESI TÖRÖK BALINT, Tekintetes, Nemzetes, és Vitézlő TELEKESI TÖRÖK ISTVÁN, Kegyelmes Urunk ő Felfége FELSO-VADASZI II. RÁKOCZI FERENCZ Választott Erdélyi és Magyar-orzági Vezérő Fejedelemnek, úgy szintén e' Nemes Magyar-orzági conföderált Status Senatorának, és egy Lovas Hadi Ezerekes Seregnek Fő Kapitányának, a' mint tsak egyetlen-egy, a' szerént kedves; de immáron hólta napjáiglan reménytelen halálával meg-szomorító Fia. Oh néz-zétek, és könyves szemmel szemlélljétek, melly hasonló e' kellemetes Ifjú, Sz. Dávid mondása szerint a' fűhöz, és a' mezőnek virágához, mert valamint a' virág leg-szebb ékességében le-szakasztatik: azonképen ő-is életének legjobb tavaszában, legékesebb virágában, a' haláltól le-szakasztatott, és meg-száraztatott. Oh, ha meg-tekinttem az ő a' halál szelétől haláloson meg-fűtt, el-afzott, virághoz hasonló tagját, a' mellyet fűró szem és szomorú szív nélkül nem-is tekinthetek. Oh ha efzembe jutnak az ő meszfe lévő kegyes Édes Szűlei, Tekintetes, Nemzetes és Vitézlő TELEKESI TÖRÖK ISTVÁN Senator Uram, és Tekintetes, Nemzetes KOMÁROMI KATA Afzfzonyom, melly nagy bánattal és szomorúsággal fogják hallani, az ő szerelmes magzattyoknak, egyetlen egy fioknak, kedves édes BALINTTyoknak halálát; az én szivem én beennem el-ájul és el-hal. Ezt! ah ezt! ingyen meg sem gondoltam, se reménlettem sem hittem, a' midőn e' jó Rofnyai Skólába jövetelét javallottam; de imé immár az ő gyászszos koporsójába édes Attya és édes Annya nélkül be-záratom; mindazonáltal ha az Istennek szent akarattya, mindenben kedve szerént dolgunkat forgattya. Ám légyen! ah tellyesedgyen! Amen maradgyon az ő bölts tanátsa, és felőlünk el-végezett tselekedete. Idvöz légy immáron, oh te e' világból ki-ment, és mennyországba bé-ment Új vendég. Idvöz légy immáron e' világi nyomorúságból ki-futott, és az

és az örök ditsőségre bé-jutott kedves szálló TELEKESI TÖRÖK BALINTnak lelke. Idvöz légy, és az Ur Istent az örök életben a' szent Angyalok *chorus*ával, és az Idvezülteknek feregével ditsérd, óh te nagy boldogságba bé-ment Lélek. Te pedig rothadni indúlt Test, a' mellyet szívem keferüfége nélkül nem láthatok: Te mondom az Idvezült Léleknek ki valál nem tömlötze, hanem lakó hajléka; nem fog helye, hanem Temploma, szállý-bé koporsódba, készülly innét az Isten Házába, és nyugodgyál ottan, miglen bé-rakarítottatol a' földnek gyomrába. No immáron:

BALINT, TÖRÖK ISTVAN kedves édes Fia,
Ki vóltál ő néki Isten ajándéka,
Rosnyai Skólának tanuló Deákja,
Most már vagy Jésusnak szent színe látója.
Tested szerént szállý-bé fetét koporsódban,
Ítélet napjáig békével légy abban.
Lelked pedig mennyben az Ur Istent lássa,
Szinről színre nézze, óh Angyalok társa!
Isten vigasztallya búfúlt Szüléidet,
Békével szenyvedgyék innét el-mentedet.
Es miképen Sz. Jób az Ur Istent áldgyák,
Szent Nevét örökké értted magasztallyák.

Minekutánna a' meg-szomorodott Kegyes Szülek, Szerelmes Gyermekeknek el-temetterésére Dunán túl való földről el-érkezzenek volna; a' rothadásra indúlt test, melly Sz. György havának 23-dik napján, éjszaka a' Rosnyai Magyar Templomban, a' Segrestyen belől való rekesztésbe bé-téetett, onnét Sz. Iván havának I. napján, szellőztetni ki-véetett, és siralmas Szüleitől meg-nézetett, és így a' következő 2. napján Sz. Iván havának, este 6, 7, 8, 9. órák alatt, halotti solennitással, tisztelgésesen új börtben el-temetterett, az oltár mellett: A' Rosnyai Magyar Templomban.

Az Élő Léleknek meg-hólté Teste felett tett

H A L O T T I P R É D I K Á T Z I O.

A' bölts tanátsú, igaz ítéletű, és mindenekkel szabad akarattya szerént tselekedő, kegyes, kegyelmes, könyörülő és vigasztaló Ur Isten vigasztallyon-meg minket, minden e' világon rajtunk megtörténhető szomorú életinkben. Vigasztallya meg e' mi szemünk e-

leibe ki-tétetett, és az el-múlt Sz. György havának szomorú emlé-
keztű 21-dik napján tsendesen, gyengén, szépen, idvességesen. és
kellemetesen ez árnyék világból ki-költözködött, Édes, Kedves,
Szerelmes Atyánkfiának, a' Néhai Tekintetes és Nemzetes TELE-
KESI TÖRÖK BÁLINT, már síralomra érkezett, Kegyes,
Istenfélő, Keferves és Szerelmetes Szüléinek, Tekintetes, Nemze-
tes és Vitézlő TELEKESI TÖRÖK ISTVÁN Uramnak, e'
Magyar Ország, és II. RÁKOCZI FERENCZ Vezérünk,
Fejünk, Fejedelmünk, Kegyelmes Urunk ő Felsőge Senatorának, egy-
szermind Egy Lovas Ezeredes Seregnek Fő Colonellusának szívét.
Vigasztallja-meg az ő keferűséggel el-tölt, és síralomba öltözött sze-
relmes Édes Annyának, Tekintetes Nemzetes KOMÁROMI KA-
TA Aszfzonymnak bú bánattal és keferves síralommal el-tellyefedett
szívét, lelkét, és szomorúságra jutott életét. Vigasztallja-meg az
ő itt e' földön lévő, sok nyomorúságot szenvedő Keresztyén Anya-
szentegyházát. ő szent Felsőge, a' mi Meg-váltó Jésus Christusunk,
a' ki a' mi életünknek és halálunknak Birája, a' Sz. Lélek Istennek hat-
ható ereje által igazgasson úgy minket e' mi halandó és hamar el-mú-
landó világi életünkben, hogy halandóságunkat meg-elmérhefsük, és
mennyei halhatatlan hazánkhoz mi magunkat idvességesen el-készít-
hefsük, Ámen! Ámen! Ugy légyen!

A' mi Urunk Jésus Christusunknak drága vérével meg-váltatott,
és meg-szomorodott Szülék, 's több jelen való Keresztyén Hívek!
kik e' mostani temetésnek szomorú alkalmatosságával, ide egybe-
gyűltünk az Urnak hajlékában, nem illik minden Isteni elmélkedés
nélkül innét el-ofzlanunk; járuljúnk annakokáért alázatos szível lé-
lekkel ő szent Felsőgeinek ditsőséges színe eleibe, és mondjuk-el az
Urtól tanult Imádságot: *Mi Atyánk, ki vagy 's a' többi.*

S Z E N T L E C Z K E.

Sólt. 139: 7, 8, 9, 10.

*Hová mennék a' te Lelked előtt? és a' te országád előtt
hová futnék? Ha a' mennybe megyek, ott vagy;
ha a' koporsóba vetem az én ágyamat, ott-is jelen
vagy. Ha olyan szárnyaim volnának-is, mint
a' haj-*

*a' hajnalnak, és a' tengernek utolsó határánál lak-
nám-is. Oda-is a' te kezéd vinne engemet, és
a' te jobb kezéd meg-fogna engemet.*

AZ Iffentől, amaz e' világon élő emberek között, leg-nagyobb
bölcseséggel fel-ékesítettett Salamon Király, több emlékezetre
és meg-tartásra méltó bölts szavaiban *Prédik. 3: 4, 5.* azt mondgya:
*Ideje vagyon a' sírának, és ideje vagyon az örvendezésnek. Ideje vagyon a' jásgatás-
nak, és ideje vagyon a' nevetésnek.* A' melly mondásában előnkbe adgya,
a' halandó embernek állapottyát, és egymással ellenkező dolgokra
való fordulását; hogy annak, jóllehet nagyobb része légyen merő
nyomorúság; *Sólt. 90: 10.* de engedtetett mindazonáltal Iffentől ab-
ban valamelly tsekély vigafság, *Sólt. 31: 8.* mellyről szól Sz. Pál A-
postol, *Róm. 12: 15.* *Örüllyetek az örülőkkel, és sírjatok a' sírókkal.* Ertsük-
meg pediglen, hogy nem szól az Apostol valamelly hívságos örömről,
Luk. 16: 19. a' mellyel az örvendező embernek lelke ismérieti meg-sér-
tetik, *Dan. 5: 2, 3.* és az Isten büntetésre kényszerítetik; *Gen. 6: 7.*
hanem szól olly lelki örömről, a' mellynek tselékedetire int a' sz. Pál
Apostol, *Phil. 4: 4.* vagy pedig olly testi örömről, a' melly nintsen
sem lelkünk sérelmére, sem pedig Iffennek ellenére. *Tob. 11: 16. 1Móf.
46: 30. Sólt. 103: 5.*

Oh e' mostani szomorú temetésnek alkalmatosságával ide gyüle-
kezett Hívek! és egyenlőképen buslakodással és szánakodással el-tel-
lyesedett szívek! Vajha örülhetnénk a' szívbeli keferűséggel el-töltt
Tekintetes, Nemzetes és Vitézlő TELEKESI TÖRÖK ISTVÁN
Senator és Colonellus Urammal, az ő szerelmes Fiának meg-gyógyú-
lásán, és az élők között tovább való meg-maradásán! Vajha örülhet-
nénk, a' minden örömről el-hagyatott, minden gyermekeitől meg-
fosztatott, és minden keferűséggel meg-rakatott Tekintetes és Nem-
zetes KOMÁROMI KATA Afzszonnyal, az ő egyetlen-egy mag-
zattyának, kedves édes BÁLINTTYÁNAK életén, kedves nevel-
kedésén, jó tanulásán, és mindenekben az ő maga kegyes és kerefsz-
tyén ditséretes viselésén; de óh reménytelen szerentse! óh váratlan
óra! a' mellyben minden öröme fordula bánatra, és keferű siralomra!
mert imé immár halva fekszik, és ezentül a' fetét börtbe ítélet nap-
jaig bététetik, e' Jó Szüléknek kedves Fiok, életeknek gyönyörű-
sége, és minden öröme, meg-homályosodott nemzetségeknék fényé,
és min-

és minden ékelsége, meg-tsonkúlt Familiájoknak terjedése, és el-töretett nevelkedése, minekokaért keseregven sirattyák Jákóbbal, és azt mondgyák: *Sirván mégyek az én fiamhoz a' koporsóba. Gen. 37: 35.* Sirván sirnak Dáviddal ilyenképen: Szerelmes fiam BÁLINT! édes fiam, édes fiam BÁLINT! bátor én holtam volna meg te éretted BÁLINT édes fiam, szerelmes fiam. És ugyan nem mindenestől fogva méltatlanul; mert a' mint Szent Ágoston mondgya: *Nullus amor vincit amorem paternum, & nullum animal plenius est misericordia, quam mulier.* az-az: Semminémű Szeretet fellyül nem haladgya, az édes Atyáknak fiokhoz való Szereteteiket; és semminémű teremtetett állat, úgy nem kedvellí az ő rajzattyát, mint az édes Anya Szereti az ő magzattyát. Sőt a' pogányok közzül Euripides így szól: *Majorem inter homines, nec cogitari, nec inveniri posse dolorem, quam si Parentes vitā cassos liberos afficiant.* Az emberek között, nem lehet keservesebb dolgot sem gondolni, sem találni, mint a' mikoron az édes Szülék meg-holt gyermekeket kényszerítetnek látni, és bizonyára *Qua ardent diligimas habita, graviter suspiramus amissa.* Lehetetlen dolog; hogy azt meg-nem könyvezzük, a' kit élteben igen kedveltünk. Ne tsudálljad azért Kegyes Hallgató a' midőn látod, hogy e' Tekintetes Ur, és Tekintetes Aszfzony sirattyá az ő egyetlen-egy gyermekét, a' kit e' híres és jó Rosnyai Skolában, a' kegyesség gyakorlására; a' Nemes Deáki Tudománynak tanulására, olly jó reménység alatt által küldöttének, hogy jövendőben rajta nagy örömet érheffenek, és hogy az ő itt-való szorgalmatos tanulása által, az Isten ditsósége elő-mozdították, és szegény Magyar Hazánknak java *promoveáltassék*; de óh váratlan óra! óh halszontalan reménység! melly igen meg-tsalta, és őket melly nagy siraloinra juttatta, mert a' halál minden jó reménységeknak, és felőle való jó gondolattyoknak végét szakasztotta. Ha tehát vélek mint örülőkkel nem örülhetünk, sirjunk vélek mint sirókkal, szomorkodgyunk a' szomorúakkal, jajgassunk a' jajgatókkal: mert most vagy on ideje a' szomorúságnak, most vagy on ideje a' sirásnak; Sirassátok-meg azért őtet az ő siralmas Szüléivel együtt, minden jelen és távol való Attyafiai és jóakarói. Sirassátok-meg e' Nemes Rosnyai Skolának hív Tanítója, és szorgalmatos Tanítványi: mert oda vagy on a' jó, szorgalmatos, kegyes, jó indulatú és minden jóra igyekező Tanítványod; oda vagy on a' ti kedves Tanuló-társotok, és veletek kellemetesen nyájaskodó jó Barátotok, a' Néhai Tekintetes és Nemzeti TELEKESI TÖRÖK BÁLINT. Bánkodgyatok ti-is Tekintetes.

Nem.

Nemzetes és Vitézlő Sénátor és Kapitány Uramnak Zászlói alatt bátran és serényen vitézkedő Tiszt Urak és Köz Vitézek, mert oda vagy on a' Tekintetes Urnak, Hazánk szolgálatjára nevedkendő, és annak javára igyekező Fia. Ti-is siraftatok ötlet Uratoknak minden udvari, asztali és házi Tselédi: úgy hasonlóképen Faluiban lakozó Jobbágyi, mert oda vagy on a' ti Ijjabb örökös Uratok, a' kinek nevedkendését nagy örömmel vártatok, és óhajtozván kívántatok; de mindazonáltal óh meg-szomorodott Sereg!

Sit modus in fieri, sint certi denique fines.

Felette igen és a' rend 's mód kívül; kiváltképen Ti Kegyes Szülék ne terhellyétek siraftal magatokat, tudgyátok jól, hogy ez a' bűnnek földgya, *Rom. 6: 23.* mind e' széles világnak úttya, *1 Reg. 2: 2.* és az Istennek akarattya. *Matth. 10: 29.* Kinek szemei előtt senki el-nem rejtezhetik, és karjai alól meg-nem menekedhetik, a' mint Szent Dávid Király az el-olvasott Söltári igékben szépen előnkbe adgya, a' melly mellett, három kiváltképen-való dologra tanít.

I. Az Isten valóságának esmérétire. II. Tulajdonságának értelmére. III. Az Embernek az ő színe előtt való el-rejtezhetetlenségére.

Tanít I. A' Sz. Dávid Király az Isten valóságának esmérétire, a' mellyben a' mi igaz Keresztyéni Hitünk szerént, az egy meg-foghatatlan Isteni valóságban három egymástól különböző személyeket hiszünk, a' mint ő szent Istenfége magát ki-jelentette világos igékkel, *2 Cor. 13: 13. 1 Joh. 5: 7. Joh. 14: 26.* bizonyos jelenésekkel, *Matth. 17: 5.* és a' Jésus Christusnak meg-keresztelésével. *Matth. 28: 19.* E' szerént Sz. Dávid Király e' helyben, midőn így szól: *Hová mennék a' te Léled előtt?* Bizonyfágot téfzen, az egy Isteni valóságban-lévő több személyekről: mert a' Lélek nevezettel, nem az Istenfégnek állattyaról, hanem személy szerént a' Szent Lélek Istenről szól: a' kinek igaz Istenfégét, avagy az Atyával és a' Fiúval való egyességét-is taníttya, az ő mindenütt jelen-való létével: mert midőn így szól: *Hová mennék a' te Léled előtt?* annyit téfzen, mintha azt mondaná: Soha el-nem mehetek a' Szent Lélek Isten színe előtt, ki egy az Atyával és a' Fiúval, sohol el-nem rejtezhetem ő előtte. Erről szólván Bölts Salamon, azt mondgya: Az Urnak Lelke bé-tölti a' földnek kerektségét, és a' ki mindeneket bé-foglal, jól érti a' beszédet. *Sap. 1: 7.*

Tanít II. Az Isten tulajdonságának értelmére, és ugyan ezen igékkel: *Ha a' mennybe megyek, ott vagy; ha a' koporsóba vetem az én ágyamat, ott is jelen vagy.* Ezen Igékben le-írja Sz. Dávid, az Istennek véghetetlenségét,

fégét, és mindenütt jelen-való létét: miért mind ezek az Igék: *Ott vagy, ott-is jelen vagy, oda-is te vinnél engemet, ott-is meg-fognál engemet*; bizonyító mondási, az ő mindenütt való jelen-létének, melyet Jérémiás Prófétánál-is erősít az Ur Isten, midőn így szól: Nemde nem közel-való Isten vagyok-é én? és nem megszűz-való Isten; vallyon el-rejtezhetik-é valaki a' rejték helyeken, hogy én ne lássam őket, én vallyon nem töltömé-bé a' mennyet és a' földet! *Jer. 23: 23, 24.* nem ugyan a' testnek ki-terjesztetett szélesége, hosszúsága, és magassága szerént, a' melyet mivelhogy az Isten lelki állat, *Joh. 4: 24.* nékie nem lehet tulajdonítani; hanem meg-foghatatlan, és az emberi elmének meg-érthetetlen 's meg-tudhatatlan *1Cor. 2: 14.* Isteni mindenhatóságának módgya szerént. *Luc. 1: 37.*

Tanít III. Az embernek Isten előtt való el-rejtezhetetlenségére: *ha olyan szárnyam volna-is, mint a' hajnaliak, és a' tengernek utolsó határánál laknám-is, oda-is a' te jobb kezed vinne engemet, és a' te jobb kezed meg-fogna engemet.* Az emberi gyarlóság ugyan azt gondolja; hogy el-rejtezhetik az Istennek színe előtt, mint Ádám és Éva az eset után a' Paradisom kertnek fái közzé el-rejtezének. *Tereim. 3: 8.* Jónás el-akarván szaladni az Urnak színe elől, a' tengeren által akar menni, *Jónás. 1: 3.* de haszontalan, mindenütt el éri 's fel-találja őket, ha szintén olly gyorsan mennének-is, melly hamar el-hat a' hajnalnak szárnya, avagy a' Napnak világa, melly meg-jelenvén az Égnek egy végén, egy szempillantásban a' más végére el-megyén. *Solt. 19: 7.*

Fordítsuk immáron ezeket, a' mi, az ő Idvezítő Jéhusában el-alutt kedves és szerelmes Atyánkfiára a' Néhai Tekintetes és Nemzetes TELEKESI TÖRÖK BÁLINTRA, a' ki édes Szüléinek házá-tól, Dunán túl lévő Országunkból, ide Fel-földre jöve; de nem olly úttal, hogy a' Sz: Lelket el-akarná kerülni, avagy az ő színe elől el-kivánna rejtezni; sőt inkább, hogy itten-is Isten markában lenne, élne, lakna és maradna, a' minthogy abban meg-is marada, és innét ő sz: Felfége magához vette, és örökös lakóul fogadta. No immáron Ti Kegyes, Istenfelő, Keferves Szülék, Tekintetes Nemzetes és Vitéz-lő TELEKESI TÖRÖK ISTVÁN Senator és Colonellus Uram, Tekintetes és Nemzetes KOMÁROMI KATA Aszfzony, ti magatokat ezekből vigasztalljátok, hogy édes BÁLINT Fiaatok Isten kezébe jutott, kit önnön maga az Ur Isten fel-keresett, és e' siralomnak völgyéből, magához az örök ditsőségbe bé-vitt, kíváncs tekintetek elől el-ragadott, és magánál el-rejtett. Vigasztalljátok ma-gato-

magokat, hogy nem a' kegyetlen ellenség fegyvere vette-el, melly miatt édes Hazánkban sok jó szüléknek kedves Fiók meg-öleték, nem-is a' betegségnek az ő keménysege, vagy a' nyavalyáknak fájdalma vette és ölte-meg őket; hanem az Isten tsendesén, gyengén, szépen, és a' melly ő sz: Felfégének kiváltképen való kegyelme, könnyen, tsak úgy mint álom által vette-el. Azért adgyatok hálát az Istennek mint sz. Jóh Cap. 1: 21. ő érte. Vigasztalljátok ti magatokat tovább-is, az Istennek meg-vísgálhatatlan és végére mehetetlen 's meg-foghatatlan tselekedetivel, a' ki az ő bölts ítéleti szerint jól tudgya azt, miért szólította-ki édes Fiókat, kinek minden tselekedeti, mind a' mi jó, 's mind pedig a' mi nekünk rosznak tetszik, javunkra és hasznunkra szolgálnak. Rom. 8: 28. Így lévén a' dolog, tudom, hogy a' jó Istennek akarattjában meg-nyugosztok, és ha szintén mostani nyavalyájából meg-gyógyúlt volna-is, egy kevés idő múlva ugyan tsak meg kellett volna nékie halni, és annyival mind bűne, 's mind világi kereszti szaporodott volna nékie, mellyeknek a' jó Isten maga jó tetszése szerént végét vetette. Örüllyetek azért, és tsuda dolgot mondok fogadgyatok; mert most van ideje az örömnék. Miért? mert Isten eleibe az örök ditsóságbe bé-vitetett szerelmes BÁLINT Fiók. Örüllyetek és vigadgyatok, mert most van ideje az örömnék! Miképen? Hogy az örökké-való örömben örvendez kedves gyermeketek; hogy őket holtotok után nem hagyjátok árvaságra és nyomorúságra, hanem az örök életbe bé-vitetett, és töletek el vitetett; de mivel-hogy én magam tudom és tapasztalom az én vigasztalásomnak tsékély voltát, fogadgyatok elmétekbe im e' rövid Históriát: CONSTANTINUS Római Tsászár idejében, *Nicanum* nevű Városban, az egész Keresztyénfégnék a' hit dolga miatt, a' Pogányfág ellen közönséges Gyűlése tartatott, mellyben háromszáz tizenhét Keresztyén Püspökök valának, kik mindnyájan nagy böltseséggel és mélyféges tudománnyal egy Pogány Filosofus ellen disputálának, de semmiképen rajta nem diadalmaskodhatának, végtére elő-áll egy írástudalan együgyű öreg ember, nagy bátorsággal meg-szólította a' Pogány Filósofust, és nékie azt mondgya: Az Úr Jézus nevében mondom tenéked *Philosophe* az igazságot, értsd-meg azt: Egy Isten vagyon, a' ki teremtette az eget és a' földet minden látható és láthatatlan dolgokat, az ő Igéjének és Sz. Lelkének ereje által. Ez az Ige az, a' kit mi Fiúnak nevezünk, ki az el-esett emberi nemzethez való irlalmasságától veltetvén, Szűz Máriától született, az ő halálával bennünket az örök

kárhozattól meg-mentett , és nekünk örök idvességet szerzett ; hiszed é ezeket *Philosophe* hogy úgy legyen? mellyre a' *Filosofus* meg-némúla , és nagy fokára így szóla : Ugy vagyom , Igaz , el-híszem ; a' mellyre mindgyárt meg-is kereszstelkedett , és midőn kérdenék tőle , mi legyen annak az oka , hogy ez együgyű embernek szava fogantatosb lőtt , hogy sem mint a' 318. Püspököknek mélyléses tanítások ? azt felelte : *Donec verbis mecum gesta res est , verba verbis opposui , & quae dicebantur , dicendi arte confregi : Ubi verò pro verbis virtus processit ex ore dicentis , non potuerunt resistere verba virtuti , nec homo adversari potuit Deo :* Mellynek rövideden való értelme annyit téfzen : Miglen szókkal disputáltak velem , a' szóknak szót vetertem eleibe , de a' midőn a' szoló együgyű ember szájából Isteni erő származott ; a' magánosan való szó , az Isteni erőnek ellene nem állhatott , sem az ember ellene nem állhat az Istennek , &c. &c. E' szerént ha az én szájamból származott együgyű igék erőtelenek , elégtelenek és alkalmatlanok. Oh ti meg-kefereedett igaz Keresztyéni Szülék ! a' ti szívbeli fájdalmitoknak le-tsen-desítésére , és meg-szomorodott lelketeknek meg-vigasztalására ; óh járúllyon ehez az Isteni erő , és az igével együtt vigasztallyon úgy meg , hogy hálá-adó szível , buzgó lélekkel viselheffétek e' mostani keferűségeteket , mind addig , miglen Isten benneteket által viszen az édesléges örökké-való ditsőségbe , a' mellybe minket-is mindnyájunkat világi életünket el-végezván vigyen-bé az UR JESUS CHRISTUS.

Több hátra immár nintsen , hanem ti ez idvezült Léneknek Tanuló társai , néki utolsó tisztességére álljatok-elő , Deák Orátzióval és Magyar Versekkel , minekelőtte el-takaríttatnék a' föld kebelében , a' hol ítélet napjáig nyugodgyék tsendességben ,

Á M E N.

LESSUS

LESSUS PANEGYRICUS,

Ab

Orba Commilitone lectissimo

Seminarii Evang. ROSNAVIE-
NIS communi Societate

DICTUS,

In Exequiis

TRÆ-NOBILIS

VALENTINI TÖRÖK

De TELEKES,

Ante Tumulationem,

Per NOBILEM

JOHANNEM SRETER.

Christiana, Perillustris, Nobilis, in si-
lentium mœsto inclinata vultu

Panegyris!

VALENTINUS meus candidus & rubicun-
dus, habens in se Imaginē Christi. *His ver-*

bis Mediolanensis Præsul Ambrosius, verè Religiosi ac constantissimi Imperatoris Romanorum XLV. Valentiniani inquam, hujus Nominis primi, prosequitur exequias; intuitus dubio prociul, Canticorum Cantici Capitis V. Versum X. ubi venturi Messia Sponsi sui, meritoriam Stulam innocentie induendam sibi, præ oculis habens Sponsa JESU, quasi pretiosissima vestium & armiliarum delicia-tur gloriando: Dilectus meus candidus & rubicundus.

Ne injuriam putes Auditor intortis verbis, (ait ibidem idem Præsul) Characterem enim Domini inscribuntur Servuli: velut nomine Imperatoris signantur Milites. Ah sinite me paulisper lacryma! potentes in pupillas quiescite affectus! idem nomen: eadem occasio: par candor: par rubor; eadem ingeminare cogunt Præsulis Magni verba: VALENTINUS meus candidus & rubicundus!

Sed, Orator hac in funebri & pallida materia, amisso candore ruboreq; pallet; dum Pranobilis, exangvis sanguis, paulò ante roseâ atate vernantissimus: Genere Generosissimus: Majorum Natalibus & virtutibus Perillustris Juvenis: Delicium Patris: Suavinum Matris: Spes Patriæ: Germen Familiæ: Decus Juvenum: VALENTINUS TÖRÖK de TELEKES pallidus, gelidus, ex-succus,

succus, exangvis, aridus, marcidus, alget, riget, jacet, flaccescit, putrescit. O vos violenta, finite Me paulisper lacryma, & vos humani, Humana dicenti parcite affectus!

VALENTINUS non multò ante dierum valens, jam invalidus, superatà adversà valetudine valet; rubet lotà Stola sanguine Agni. **VALENTINUS** dixi valet, vivifico sanguine Pellicani Cœlestis vivificatus **JESU**, certè valet, & reapse valet.

Inhasurus itaq; Ambrosiano ambrosià suaviorè Elogio, super concussos VALENTINI mei cinneres, serii oblitus doloris, idem propono dicendè Thema: VALENTINUS meus candidus & rubicundus. Tu valentissime corpore, da sine fuco de candore Valentini dicturo aures! VALENTINUS meus candidus & rubicundus est. Est candidus Genere, ab antiquis pietate zeloq; in Superos: Fidelitate in Reges: servitiis in Patriam: Fortitudine armisq; Ottomannicos in hostes, descendens Atavis; verè candidus: candorem quippe Majorum intuitus, etatis studiorumq; suorum Herculeas illas Columnas, quas Ultra non datur, habuit scopum & metam: Deo & Patriæ: Christo & Christianitati, quibus inscriptis inscribuntur omnia; nec tu Carole V. Plus Ultra: hîc Mors quie-

quiescere jubet. Gentilitium Nomen **TÖRÖK**, inficiabitur quis Hæredes in Posteris aliundè derivatum, quàm, quòd Præcessores sui Heroës, exitiosam Christianitati vicinoq; Antemurali Turcicam ferociam represserint, cladibus affecerint, & pro Patria Cognationeq; sua Turcico furori pectora opposuerint? Hinc hinc Cognomina Heroum Græcorum & Romanorum! cur non Hungarorum? **VALENTINUS** meus candidus & rubicundus, non tantum antiquò Genere; verum candidus etiam fœdere: qui fœderato ex Conjugio à Deo datus & natus: originali fœdà à labe in Baptismo lotus: **JESU** Duci Christianitatis Confœderatus: Regno militantis Ecclesiæ incorporatus: satana & sceleribus hostis juratus: Albo Electorum & lectorum militum inscriptus: pacti memor fœderis, candidè candidissimo Duci suo Jesu ultimum usq; ad duellum athletica Mortis servavit, pugnavit, fidem servavit, dolores ac spicula morborum, rarâ (sine gemitu impatientiæ) superavit patientiâ. Ah! **VALENTINUS** meus candidus (& rubicundus,) non modò Genere, fœdere, verum etiam vitæ Christianæ candido more: cujus innatus, verecundo rubore temperatus, insidebat pudor vultui: castis imperabat modestia oculis: reverentia fronti: omnibus amica ad obsequia propensis membris.

membris ; politicā cum comitate promptitudo. Illi incessus modestus : status corporis erectus : composita sine jactatione brachia : rarus , sine risu risus : cachinni & levitatis expers sermo : alloquium mite : responsum grave leneq; : consideratum deniq; sine precipitantia judicium. Non hic bilem movit Patri ; non lacrymas elicit Matri : gaudium propinavit utriq; , spem omnibus.

Vos alloquor Testes vitæ Cives Patriæ , Cives Scholæ ; quis otiosum hoc ex ore audiuit verbum ? Quis non maledicas detestari vidit imprecationes ? Quis ventilantem cum Absolone judicavit comas ? Certè VALENTINUS meus candidus ignoravit recordis Salamoniani Juvenis (a.) juxta domus angulum oberrantis vias : non calcavit derisorum semitas : non laudavit seditiones morventium in Plebe Cathedras : non Titulis superbiorum Pharisaorum Exedras : non hic calvitiem Elizæi derisit : non cum Arcadio fidissimo Arsenio suo insidias struxit : apud quem

Magna fuit semper capitis reverentia cani. Verbo, licentioso de Patriæ nostræ more, maledictis fulminantes audiens, erectis ad Cælum obstupescibat oculis, dolorem ostendens suspiriis. VALENTINUS ergo meus candidus, Sancti fuit Spiritus Templum. VALENTINUS meus candidus

(a) Prov. 7: 8.

C

Gene.

Genere, candidus federe, candidus more; sed supra omnia candidissimus studioso Nobilissimarum artium fervore. Si Filius sapiens, teste sapientissimo Regum, latificat Patrem; (b.) crede ipsa latitia (nunc luctus) fuit Candidus VALENTINUS Noster, Prænobilis Patris Filius unicus, ab ipsis crepundiis literis, pietati, industria spontaneo adiectissimus desiderio.

Vos Seminarii Rosnyaviensis Concives Testes provoco: Vos laboris Commilitones Sociiq; dicite: Annon gustato purioris eloquentia succo: Geographico & Historico audito discursu: compendiosis Patria Jura ostendentibus visis paginis, Positivo-Polemiciis Articulorum Fidei auditis annotationibus. An non inquam, palato suo omnia sapere: singula exscribere: mutuos discursus amulis Erotematibus interpollare: audita fideliter annotare: annotata successivis horis à Congerronibus sit exigere solitus? A Conterraneis amico in discursu quasitus, an ad Avita redire vellet rura? negavit id facturum se; nisi cupitum ceptumq; prius decurrat stadium. O Prænobilem Nobilis ingenii vocem! Decurristi! apprehendisti! manent Te brabaa!

Non dubia est Ithaci prudentia; attamen optat Fumum de Patriis posse videre focis.

*Tu verò desiderium studiorum, desiderio preponis
(b.) Prov. 16:1. Patria.*

Patria. Dic livor an mentiar? Sed taces? ergò assentiris. Verè VALENTINUS meus candidus! candidus VALENTINUS non nobilibus modo artibus; sed piis etiam candidus fatis, ubi naturâ tenerum gracileq; alterari cœpit corpus: pectus tussi concuti: vigor nativi calidi & humidi subsidere: circulatio sanguinis cessare: spiritus arctè meare: suspirium jugulum prefocare; non Candidus VALENTINUS alteratur animo: non impatiens incusat fata, non voluntatem Superum; sed sapius atq; sapius interrogatus, num umbram mortis timeat? plusquàm Christianâ respondit animositate: Velle Dei esse suum velle, & libenter se pariturum Cœlestis Patris voluntati: quia Filius. Desiderium fuit absentem videre Patrem; sed majus desiderium Sanctum Sanctorum in Sacramento salutare JESUM; cujus etiam pridie mortis suæ, particeps factus, omnes confessus est cessare dolores: Crucem enim non sentit, qui pro se crucifixi humeris credit gestatam crucem. Aug.

Credis Auditor! in ipso agone violentæ Mortis, adstante Confessario, Præceptore suo, Condiscipulis & Vicinis, eum ne gemitum quidem edidisse; sed placidè, sine metu, ipsâ decimâ insonante horâ in Christo obdormivisse. VALENTINUS meus candidus & rubicundus! Non quidem rubicundus

Fratrum sanguine, ut Joab, Cain, Absolon; (qui cruenti, non rubicundi dicendi) verum rubicundus pretiosissime Sanctissimo Sanguine & merito Agni immaculati JESU: in hoc submersus se lavit Palestream mortis intraturus: in hoc respiravit moriturus. Ergo charissimi Parentes lugetis? an hanc felicitatem invidetis Filio? judicate! Verum est, gratissimus fuit! unicus fuit! candidus fuit! sed cogitate plus pacuisse Deo, quam vobis, odoriferum Telekesianum florem hunc. Acceptissima, candidissima & carissima oculis hominum tollit Deus: ut eorum erga se probet amorem (Hipponensis dicit Praesul Augustinus.) STEPHANUS I. Rex Hungarorum, jam Regno maturum, paulo post sceptri Heredem & Regni successorem futurum EMERICUM Filium extinctum, adeo temperanter tulit, ut Apostolico diceret Spiritu: Hæredes mundi non sumus; nec Hæredes pro arbitrio nostro relinquere possumus. Si itaq; VALENTINO Vestro præ hac caduca, præda rapinisq; obnoxia Hereditate, aterna obvenit vita Hereditas; Scitote Filium piæ post mortem vivere, & aternitatem heredare. VALENTINUS jam sic candidus & rubicundus, Tibi sanguine livida Patria! Tibi Belli Dux Pater! Tibi metu venturorū pallida Mater! Tibi vicissitudinibus obnoxia, visura Patria fata Nobilis Scholasti-

*lastica furventus! precatuſ eventus vindictum ar-
morum optatos, Ultimum per me dicit Vale:*

Hungariæ bona nox! cubitum jubet Hesperus ire!

Vos precor Aſtra, bonum mane favete mihi!

Omnes valetē! Vos æthereæ Sedes ſalvete! Flores ve-

rò vernos hoſ in lacrymas liquatoſ ſepulchro

aſpergi ſuo veruſ juſſit amor. Flete,

ſperate, gaudete! Clauſit; Voſ

modò ſic Claudite!

(distributa Panegyri lugubria Carmina.)

A' HATALMAS EMBERI
NEMZETEN URALKODO
HALÁLNAK KÖVETSÉGE,

Melly

TEKINTETES' s NEMZETES
IFJU TELEKESI
TÖRÖK BALINT

*Criptája bé-zárattatásának előtte
mondatott*

R O S N Y O N.

TEkintetes, Nemes' s Vitézlő Férjfiak,
Afszonyok, Leányzók, Vének és szép Ifjak
Ti ifjúi vértől piroskodó Rósák,
Ékes tudománnyal bimbózó Palma-fák.
E' szomorú helyre kik őszve-gyúltetek,
Tsendes vesztegléssel keveslé legyetek,
Rövid vóltotokra nyílt szemmel nézzetek,
Meddig tartó légyen változó éltetek.

Virág.

Virágzó Tavasznak szép volta mi legyen,
 Ha nézzük, időhöz úgy tetszik illetlen,
 Pünköszt tájban füstös szövétnek hogy égjen,
 Holott erdő 's mező áll pásitos szímben.
 Ujjúlnak 's frifsúlnek tövifes telekek,
 Arnyékokat szolgálnak mezőbéli berkek;
 Itt pedig ellenben el-hervadt levelek
 Le-húllnak, 's jajt szólnak Halotti énekek.
 Ah! ilyen e' Világ állhatatlanfága!
 Szív-újító fényes 's nyájas vigassága,
 A' Telekes földnek hervasztó virága,
 Leg-ottan változik mosolygó újsága.
 Nintsen e' Világon semmi gyönyörűség,
 Hanem szorongatás, villongás 's kevélység,
 Félelem 's fegyverrel fojtó keferűség,
 A' szép ifjú vért-is rongáló betegség.
 Majd minden szegletben pattan rút káromlás,
 Hallatik szidalom, gyalázat 's kárvallás,
 Irigység 's fősvénység, 's unalmas bújdofás,
 Kis Városokban-is morog vízfza-vonás.
 Veszedelemes mostan éles 's mély böltésesség,
 Egy szóért 's kettőért gyanúságba esik:
 Nem fokot használ most együgyű kegyefség
 Mert ötet katzagva neveti kevélység.
 Valahová vettyűk könyves szemeinket,
 Mindenütt szemlélyük epefztő terhűnket,
 Nem

Nem talállyuk sohol semmi mentségünket,
 Kivül 's belől, fulyos infég rongál minket.
 Sok gőzös bűnk miatt, gyarló fejünk szédül,
 Egy rossz hír hallásra félénk szívünk rémül,
 Egy betegség miatt, ép testünk megbénnül,
 Tsak egy szél tsapástól éles nyelv meg-né-
 Fris és piros szépség nagy hirtelenséggel, (múl.
 Mint aszszú levelek hanyattatnak széellyel,
 Gazdag reménységünk folyó sebességgel,
 Egy szempillantásban tün's vész tellyeség-
 Elöttünk, utánnunk kaszáló halál jár, (ge!
 Nem válogat, dúl's fül mint kegyetlen tatár,
 Nem használ ellene vas kapu, vagy vas zár,
 Hol nem vélnéd, ottan, ő téged titkon vár.
 Nagy Privilegiuma vagyon halálnak,
Certificatoriát küldeni Királynak
 Mér: bé-dugja száját fő *Caiphás* Papnak,
Tamerlanések-is néki fejet hajtnak.
 Helyhezti fátorát Táborban-is halál,
Sénachérib hada ellene meg-nem áll,
 Ha szintén *Hannibál* leseire talál,
 Fő Hertzeg 's fő Vezér ő előtte le-száll.
 Nem gondol Dömetzki vagy Fringyia vassal,
 Bár állyon *Atila* vér-ontó pallofossal,
 Támadgyon ellene *Xerxes Dáriussal*,
 De ő bé-húnyt szemmel jár, kaszál futással.
 Se régi

Se régi Nemzeted halálnak torkából,
 Se Nemes leveled *Fatum*nak markából,
 Se mély tudományod koporsó szájából,
 Megné menthet téged: Menny-kie'világból.

Nötelenfég senkit haláltól nem menthet,
 Avagy régi vallás, vagy *regulás* szerzet,
 Ott a' bölds Szószólód értted nem felelhet,
 Itélő Mesterrel mérges halál tehet.

Nintsen a' halálnak meg-nevezett napja,
 Tizen-ötöd napra pörét nem halaszttya,
 A' Fő embert Pórral egyaránt el-kapja,
 Sz: Jó b Fiait-is egy halomba rakja.

Inhibitorium előtte kelletlen,
 Kezefség 's fő váltság ő nála helytelen,
 Szüretkor 's éjfélnélkor idézhet hirtelen,
 Neveletlen légyen; Nemes, vagy nemtelen.

Nem szabad székiből tovább *appelálni*,
 Haszontalan ötször 's tizszer *protestálni*,
 Nem szokott a' pörre könnyen le-szállani,
 Idézése szerint csak bé-kell állani.

Hatvan esztendő vagy, talám már *praescribál*?
 ('*Súly*) Kinem tudhat téged e'világból halál?
 Légy bár száz esztendő, rá ne támaszkodjál,
 Mert minden bizonnyal hátad megé sétál.

Halál *Processusát* jaj ki meg-tílhattya?
 Ő az Országokat 's Falukat pusztította,

Fő Familiának tziemerét szaggattya,
 Hertzeg méltóságát semminek állíttya.
 Sok Vitéz *Hečtornak* szörnyű halál földgya,
Scander Bék kardgyát is oldalról le-öldgya,
 Egy kis nyereségért fok vérét ki-onttja,
 Isten légy irgalmas! még azt sem mondhatja.
 Sok változásoknak mezeje e' Világ,
 Melly parlagán nő fok szem hízlaló virág,
 De kegyetlen halál szélllyel jár, kaszál 's vág,
 Nem szaladhat; ámbár légyen ifjú vagy agg.
 Nem szükségés régi példákat keresnünk,
 Ékes *Ganimedes* estét említenünk,
 Majd mindē nap bőven vagyon bēne részünk,
 Ha előttünk álló koporsóra nézünk.
 Itt fekszik el-hervadt szép Nártziffus virág,
 Tizen hét esztendő, bimbókkal ékes ág,
 Gyümölsőt ígérő jó-szagú olaj-mag,
 Kin termett reménység, termett szomorúság!
 Vitézlkő Attyának helyes reménysége,
 Szomorú Annyának szív gyönyörűsége,
 Familiájának várándó szépsége,
 TELEKESI Kertnek gyöngyös ékessége.
 Azonban Ur szele im' reá fúvallott,
 Sárga halál lába e' szép szálra hágott,
 Mint nyári le-kaszáltt virág meg-száradott,
 Nagy keferűséget szüléinek hagyott.

Tekin-

Tekintetes TÖRÖK TELEKESI BALINT,

E' világ hívfága kit immár nem ámít,
Ki, tanúlt serényen, ahoz élt Angyalkint,
Bútsúzván, minket-is halandóságról ínt.

El-fogyván, apadott gyenge erejében,
Siető, hirtelen 's gyors által-mentében,
Bútsúzik más által temető helyében,
Illy szókra fakadván végső beszédében.

Ultimum triste Vale VALENTINI TÖRÖK.

Én úrmós örömnnek szomorú Példája,
TÖRÖK BALINT, 's fosztó halálnak prédá-
Rosnyai Teleknek gyakorló Musája; (ja,
Es ha éltem volna Hazánknak szolgája.

TELEKESI TÖRÖK BALINT volt a' Nevem;

De világ Telekét nem kedvelte szemem,
Mennyei kert után óhajtozott szívem,
Mellyet szerzett nekem Jésus én szerelmem!

Bútsúmnak előtte véle kezét fogtam,

E' testi haláltól semmit nem irtóztam,
Lelkemet Keblébe fohászkodva adtam,
Paraditsomába én ált-plántáltattam!

Látván Telekekből, hogy már ki kell mennem,

El-hervadtságomat magamról le-tennem,
Mennyei Udvarban örökösé lennem,
Illik Szüléimtől végső bútsút vennem.

Az Edes Attyától.

Távol-létemben-is Te állasz előttem,
 Édesleges Atyám! én Vérem 's Eiletem!
 Tekintetes TÖRÖK ISTVAN, kit tiszeltél,
 Engedetlenséggel soha nem fértettem.
 Szerentsédnek vélted nevelkedésemet,
 Ohajtva kívántad hoszszabb életemet,
 Látván Tanulásban szép előmentemet,
 Ajánlottál Hazánk javára engemet.
 Hogy égő szívednek belső kívánsága,
 Meg-változott 's szemed kedves vigasága,
 Ne keseregj, légyen Isten akarattya!
 Mint tetszik, éltünket ő úgy igazgattya.
 Ur Isten tanácsát vallyon ki tudhattya?
 Rólunk végezését ki meg-vísgálhattya?
 Jövendő forfunkat csak ő által láttya,
 Örökre ürmünket könnyen változthattya.
 Atyai, szívbeli fájdalomod tágúlhat,
 Ha nézed mostani világ változását,
 Szerentsétlen 's dúló *Europa* romlását,
 Sok Fő Nemes vérnek bő ki-ontatását.
 Bóldog, a' ki tiszta 's szép Ifjú korában,
 Ekes Tudománynak fénylő virágában
 Meg-hal; úgy világnak rosz Iskolájában,
 Nem részesül 's annak rosz ravaszágában.
Oh

Oh melly veszedelmes világi társaság,
 Melly mérges 's étető emberi nyájasság,
 Gonofzra hajlandó a' gyenge Ifjúság,
 Szem és szív ámitó, őt rongállyá hívság.
 De engem nem szűkség féltni óh Edesem!
 Visektem magamat kegyesen 's díszesen;
 El-aludtam Christusban szépen tsendesen,
 Téged az UR Isten fokáig éltessem.
 Engedgye Istenünk e' rongyos földünkben,
 E' maroknyi Magyar szegény Nemzetünk-
 Láthassa-meg szemed régi épségében (ben,
 Helyheztve Népünket, kívánom szívesen!

Az Edes Annyától.

Ah! te sebes szívű bánatnak miatta,
 Tekintetes Nemes KOMAROMI KATA,
 Edelléges Anyám! te szemed nem látta
 Testemet, mikoron halál le-kaszálta.
 Egyetlen-egy kedves Fiadat firatod,
 Nem maradott utánnam több vigasságod,
 Nagy fájdalom miatt szived el-olvadott,
 Elmédnék épsége firásban meg-fagyott.
 Ugy vagyon! firatod tulajdon véredet,
 Testedből származott kedves tsemetédet;
 De nem vagyok első, vólt már benne részed,
 Költsön néked Isten adott vólt engemet.

Kedves voltam ugyan felyhős szemeidnek ;
 De kedvesebb fokkal édes Teremtőmnek,
 Ugy tetfzett el.rejtett szent bõltéseségének,
 Hogy vége szakadgyon gyarló életemnek.
 Isten kedve szerint kellett tselekednem,
 Sz: akarattyának méltó volt engednem,
 Fiatskája lévén, kész szivűnek lennem,
 Es öröklégsébe fietséggel mennem.
 Aldgyon-meg az Isten, hogy engemet szültél!
 Sokat éjjel nappal érettem törödtél,
 Isten kegyelméből épen 's fokáig élly,
 Ne érje szivedet szomorító veszély!

A' Vérségétől.

Dunán-túl lakozó Vitézlő Vérségem,
 Légyen tudtotokra, hogy az én épségem,
 A' szép tanulásban gyors 's fris serényfégem,
 Szép ifjúságomban im el-hagyott engem.
 Ur Isten kegyelme légyen ti veletek!
 Epüllyön fegyverrel el.pufztúlt földetek,
 Hazánk óltalmára fokáig éllyetek,
 Es igaz hűséggel egymáshoz legyetek.

Az Iskolától.

Tekintetes, Nemes és serény Ifjúság,
 Nékem kellemetes és hasznos Tárfaság,
 El-vá-

El-válásom miatt látom szomorúság;
 Bé-tölté szivedet, meg-szünt minden vigág.
 Istennek ajánlak szívesen kívánván,
 Hogy Nemes 's szűkséges ékes tudománybá,
 Gyarapodgyál-szépen, e' tsonka Hazánkban,
 Te tanulásodnak gyümöltseit várván.
Valete! engemet például tartsatok,
 Hogy múlandó 's rövid a' ti ifjúságtok,
 Kegyesen és híven a' halált várjátok;
 Mert véletlen lesből ki-tsap ti reátok.

A' Tanítójától, N. M. M.

Engemet szerető hűséges Tanítóm,
 Hogy kesereg szived halálomon látom,
 De *Veniát* kérek, mert édes Megváltóm,
 Mennyei hajlékban léfzen már Oktatóm.

A' Gyóntató Attyától T. A. M.

Hiv Gyóntató-Atyám téged-is Istennek
 Ajánlak! köszönnén, hogy az én lelkemnek
 Szentséget szolgáltál, és hideg testemnek
 Tisztefféget tettél, 's irtál szűléimnek.
 Kedves jó Uraim, kiknél szálláskodtam,
 Igaz szereteteket hozzám láttam,
 Gondviselésteket bőven tapasztaltam,
 Midőn nyavalyámban fogytá és száradtam.
 Marad-

Maradgyon rajtatok Istennek áldása,
 Bóldogabb e' földnél most lelkem szállása,
 Nem rettenthet engem Népnek el-futása,
 Se nem keseríthet Hazánknek romlása.
 Valakik itt vagytok áldottak legyetek
 Az Urtól, 's utánnam ti-is készüllyetek,
 Hideg tetemimet Criptába tegyéték,
 Es ilyen irással meg-ékesítsétek:

EPITAPHIUM.

Itt nyúgszik egy Nemes fiatal virág-szál,
 TELEKESI TÖRÖK BALINT, kit a' halál
 Tizen-hetedikben életének nyíllal
 Meg-sértett, de Lelke mēnyekben triumphál.

Sit in pace memoria ejus!

